

# Testimoniatsges espirituals en temps de confinament

Moments per escoltar la veu del cor i compartir-ho

Grup de Diàleg Interreligiós de Vilanova i la Geltrú  
**2020/21**



 **audir**



# Introducció

*Fem-ne, del confinament forçat, un recés lliure*  
Xavier Melloni

L'hivern-primavera de 2020 va portar-nos un escenari del tot nou i imprevist. A la mitjanit del dissabte 14 de març va entrar vigor l'Estat d'Alarma, l'emergència sanitària imposava un confinament domiciliari amb l'objectiu de frenar la propagació evolució del coronavirus. La nostra quotidianitat va canviar de dalt a baix en un tres i no res.

Després de la sorpresa va arribar l'acceptació. No hi havia més remei que adaptar-se al canvi, obrir-se a la nova situació i procurar que, en la mesura del possible, l'estat d'ànim no decaigués. Ben aviat ens vam adonar que el confinament inevitable podia prendre una forma amable si se'l considerava un recés: res impedia convertir-lo en un retir voluntari.

Naturalment, confinar-se no era igual de fàcil per tothom: hi havia que es tancava en una casa amb jardí i qui ho havia de fer en un petit pis amb humitats; hi havia qui seguia disposant d'una font d'ingressos i qui no. Com cada nou episodi dels darrers temps, el confinament també va provocar que les desigualtats econòmiques i socials es fessin més grans. Tanmateix, més enllà d'aquesta dificultat, que no podem menystenir, el confinament també era un bon moment per deixar de fer moltes coses que fem de manera automàtica, i degustar-ne d'altres de més essencials que, tanmateix, teníem oblidades. Estàvem davant d'una oportunitat per posar-nos a meditar, a reflexionar, a recollir-nos en aquest espai d'interioritat anomenat cor.

Malgrat l'estrès que la situació comportava en àmbits com l'econòmic i el sanitari, el confinament va permetre que moltes persones, assedegades d'espiritualitat i necessitades d'introspecció, gaudissin d'un parèntesi que els permetia descobrir la força de la vida que residia dins seu. I també en el món exterior, perquè en aviat la naturalesa va demostrar el seu vigor: entre les llambordes dels carrers de la ciutat hi brotaven tiges de plantes que buscaven la llum, i si creixien era gràcies a que ningú trepitjava aquells carrers.

Aquella primavera vam adonar-nos que el fet d'aquietar el ritme al qual estàvem acostumats permetia que emergís allò que, de manera natural, havia de fer-ho. Confinar-se facilitava escoltar la naturalesa, gaudir del missatge que sempre dóna però que sovint no escoltem. La vida, tant la de dins nostra com la que ens rodeja, ens dóna missatges tothora, però no sempre resulten fàcils d'entendre. No sempre som capaços d'escoltar la veu amb que la vida ens parla. El cert és que no estem acostumats a fer-ho.

Però vet aquí que les tradicions de saviesa ofereixen diversos recursos que fan que no li tinguem tanta por a la vida i a les novetats que ens aporta. Les espiritualitats de les diferents religions ensenyen a practicar la meditació, l'oració, la pregària, el silenci, el recolliment, el dejuni... i totes aquestes pràctiques li són molt i molt útils a l'individu confinat. No hi ha cap paret que pugui empresonar una ànima que se sap lliure.

Com varen fer molts altres col·lectius, el Grup de Diàleg Interreligiós i Interconviccional de Vilanova i la Geltrú va passar a realitzar les seves reunions periòdiques de manera online. En elles, s'hi va fer palès que la llibertat de consciència i fe, de creença i pensament, és un dret humà que defensa que cadascú pugui trobar la seva manera de suportar les situacions més desfavorables.

Els escrits que se us ofereixen en aquest document són retalls dels diàlegs mantinguts durant aquest període de confinament i desconfinament progressiu, entre el juny del 2020 i el juny del 2021. Són testimoniatges compartits entre persones amb diferents creences i maneres d'entendre i relacionar-se amb el món, apunts que remetent a diferents maneres de creure i de fer, en efecte, però també a una ètica i a uns valors compartits.

Qui sap si en aquestes pàgines poden ser la petita llavor d'un món més just. Un món en el qual la diversitat humana s'assembla a la de les flors de diferents colors, totes elles diferents, totes elles belles. Totes elles regades per una mateixa aigua.

És amb aquest esperit obert al viure i al convida que el Grup de Diàleg Interreligiós de Vilanova i la Geltrú us ofereix aquests testimoniatges espirituals en temps de confinament.

**Arnau Oliveres Künzi,**  
coordinador del GDI de Vilanova i la Geltrú

29 de juny de 2020

## **Petru Gavrilas**

de l'església evangèlica

Com a cristià, crec que Jesús és el fill de Déu. Els altres profetes aporten els seus ensenyaments, i els respecto, però el fill de Déu és Jesús.

Ara bé, que jo tingui aquesta creença, i pertanyi a l'Església Romanesa Emmanuel, no vol dir que no pugui participar en trobades amb creients d'altres confessions religioses. Al contrari, és molt important que ens coneguem i ens respectem.

A Romania vaig viure la dictadura comunista de Nicolae Ceausescu. Els protestants patíem assetjament. No era fàcil. Aquí la situació és molt millor, però encara ens falta una mica per obtenir la maduresa, com a societat.

De vegades penso que, en certa manera, estem involucrant des del punt de vista moral, i que no tot avança cap endavant. Això posa en evidència que avui, més que mai, és necessari viure i ensenyar els valors morals i espirituals que ens ensenya la Bíblia, dins del conjunt d'una societat diversa com la nostra.



24 de novembre de 2020

## **Marian Gadea**

de l'església ortodoxa

Tinc 18 anys i em considero un cristià ortodox molt fidel. Em vaig enamorar de la meva religió en la cerimònia de comiat que es va celebrar quan la meva àvia va morir. Vaig quedar fascinat per la música. A les misses de les esglésies ortodoxes, com és el cas de l'Església Ortodoxa Romanesa, s'hi reciten moltes oracions i cants, i aquests cants em van captivar.

La meva àvia va morir, però crec que només es va desprendre del cos físic. Crec que està en algun lloc, fins i tot sento alguna força que em cuida i em recolza.

És la primera vegada que m'obro a explicar aquesta experiència personal a persones a qui no coneixia. També és la primera vegada que participo en una reunió de diàleg interreligiós. He vingut perquè vull conèixer les altres religions, i perquè crec que és important compartir-les de manera normalitzada. Hi estic descobrint coses que desconeixia. Als joves les religions els semblen pesades i manipulades, i no sempre em resulta fàcil explicar-los que l'espiritualitat és un camí d'amor.





19 de gener de 2021

## Clelia Sassatelli

budista

Sóc membre de Soka Gakkai Internacional, una organització de Budisme Nichiren Daishonin, provinent del Japó. Es tracta d'una organització laica que té un centre a Barcelona. Sóc molt crítica amb les institucions, ja que sovint s'allunyen de les persones, però m'interessa molt el diàleg, perquè és molt enriquidor.

La nostra pràctica principal és la invocació del Sutra del Loto, *Nam myo ho renge kyo*. No és un mantra –una meditació que es fa cap endins–, sinó que es tracta d'una pràctica externa, enfocada a l'acció, que té per objectiu la transformació del medi. La pau mundial només es pot aconseguir a través de la revolució humana. La felicitat d'un depèn de la felicitat de l'altre. Tot està interrelacionat.

Totes les persones amb les quals ens relacionem mereixen el nostre respecte. Tothom té a dins un estat de budeïtat, més o menys despert. Les invocacions que realitzem són per harmonitzar-nos amb una força universal. Les nostres pràctiques volen permetre que assolim la felicitat aquí a la Terra, res més.

El tema de la mort és central. En el budisme hi ha una metàfora molt bonica: “La mort és una onada del mar”. La mort és un pas, un moment més de transformació. Crec que si entenem la mort podem entendre la vida, però de vegades ens fa por acostar-nos a la mort i entendre la seva bellesa.

Cada moment pot ser l'últim.



9 de març de 2021

## Fabiana Filoni

de l'església evangèlica

Les litúrgies a l'Església Evangèlica Cristo Reina comencen sempre amb la lectura de les sagrades escriptures, tal com és costum en el cristianisme evangèlic. Si us sembla bé, en la reunió d'avui farem el mateix:

“Al principi va ser el verb”, diu l’Evangeli. Quan hem dit verb, hem d’entendre que aquesta paraula, en grec, és *logos*, que vol dir paraula, verb, discurs, esperit, *nous*, saviesa, etc. És a dir, estem referint-nos a una cosa molt més àmplia que el simple verb o la mera acció.

Les nostres oracions són un diàleg col·loquial amb Déu, molt personals, una mica a l’estil de Sant Agustí, molt salmistes.

Crec que l’ésser humà està fet per a la vida, més que per a la mort. Potser és per això que la rebutgem tant, a la mort. Però l'ànima (i la consciència, el jo) transcendeix el cos, està més enllà del cos, i per això és com la part divina (de Déu) en l’home.

La mort no és una part de l’ésser humà. És més aviat la seva dissolució física. La mort, però, li dona sentit a la vida: Vivim per aprendre què és la vida. Aquesta vida és una escola. Hem de buscar la millor versió de nosaltres, en aquesta vida, i el fet de saber que un dia hi haurà un fi ens porta a valorar el que tenim avui. Saber que els meus estimats marxaran m’ajuda a estimar-los més.

Sòcrates va ser acusat de no ser pietós, però s’enfrontava al politeisme. “La veu que em parla no em diu que em salvaré de la mort, però em diu que la mort és un guany. Després de la mort venen coses millors i més grans”, va dir. Jesús digué coses semblants, parlava de la mort amb esperança.

De vegades ens preguntem “Què passarà quan em mori?”. Tanmateix, hem de saber que avui mateix Déu és amb nosaltres, i que avui en podem ser testimonis. L’edèn –diuen jueus, cristians i musulmans–, és primordial: Nosaltres venim d’aquest paradís i a ell anem.

Penso que Déu no va tenir el pensament de fer una religió, sinó que més aviat deuria tenir el pensament de revelar-se a l’ésser humà. Hi ha un passatge de la Bíblia que diu: “Fem l’home a la nostra imatge i semblança”. En dir això, Déu va fer als humans de manera que els pogués salvar en cas que es fessin mal a si mateixos. L’home no pot perjudicar a Déu, però pot perjudicar-se a si mateix. Per això Déu ens va fer a “semblança seva”, que vol dir que ens va fer “capaços de ser salvats per ell”.

Déu escull a Abraham per revelar-li que l’home “pot acudir a Déu com un Déu personal”, és a dir, a la seva mida, “amb qui poder-se comunicar-se”. Tots els profetes venen de Déu a l’home,

i porten un missatge de Déu a l'home. La intenció de Déu és restaurar el mètode per tal que la revelació originaria es mantingui viva, perquè la revelació és sempre la mateixa.

La veritat, per mi, són les sagrades escriptures, però he de respectar que per altres persones no ho siguin, i que per ells la veritat sigui una altra cosa.

4 de maig de 2021

## **Rosa María Paña i Manuel López**

fe bahà'í

El món és la creació de Déu, i Déu és la perfecció. Per això hi ha tants mons i són tan bonics.

Els bahà'í creiem que la humanitat com a conjunt, actualment, ha entrat en una etapa de maduresa, i ho podem apreciar arreu. En cada moment històric es poden comprendre coses que en el passat no es podien entendre. Cada profeta té el seu propòsit (Moisés porta la llei, Jesús l'amor, Muhammad porta la idea de nació i d'unitat entre les nacions, Baha'ullah parla de la unió universal, etc.). Segons Baha'ullah, el propòsit de la humanitat és crear una societat que visqui de manera harmònica.

L'arribada d'un profeta significa una nova primavera, una renovació espiritual. Quan arriba Jesús, per exemple, arriba una nova primavera: D'una llavor en brota un tall, del tall, una fulla, una flor, i finalment, apareix el fruit. El que interessa és entendre que el que brota és l'amor. El més bonic de la primavera és que aporta flors de tots colors.

Em penso que el missatge de Jesús o de Muhammad va tardar en arribar, però avui està més viu que en la seva època.



22 de juny de 2021

## Manel Casals

de l'església catòlica

*Estima, i coneixeràs a Deu, perquè Deu és amor.*

La nostra fe és viscuda –o l'hauríem de viure– en comunitat. La comunitat és la nostra Església. Cap cristià no pot sentir-se superior a un altra persona, perquè tots hem sortit del mateix Déu. Tots som germans. Respectem a tothom, encara que no comparteixin la nostra fe. La diversitat religiosa és una riquesa, si la sabem gestionar.

Soc de la comunitat de la Parròquia de Sant Antoni i de Santa Maria de la Geltrú. Pels cristians catòlics, la mort es un pas, una pasqua. És el pas de la vida terrenal que coneixem a una vida amb Déu, una vida eterna. Creiem amb Jesús, fill de Déu, qui ens anuncia la resurrecció. Tenir fer en Déu comporta creure que Jesús va ressuscitar. Es tracta d'un misteri que només la fe ens pot presentar, i la fe és un do de Déu. La resurrecció de Jesús és on se sustenta tota la seva doctrina, i el seu missatge d'amor. Ressuscitar és retrobar-se amb *tot allò que som*.

La nostra oració per excel·lència és el Parenostre. Preguem junts i preguem amb Jesús. Jesús ens revela a Déu com un Pare, i com un Déu personal, és a dir, ens permet una comunicació directa amb Ell. La pregària consisteix en obrir el cor a Déu.

L'Eucaristia, la missa, és la màxima expressió de la celebració catòlica. En podem destacar dues parts fonamentals: La Celebració de la Paraula, en la qual es llegeixen lectures del Nou i l'Antic Testament, els Salms, etc., i l'eucaristia pròpiament dita, amb la partició del Pa i la consagració on es manifesta la presència de Jesús. Com va dir Jesús als deixebles d'Emaus: "Jo seré en aquest pa". Jesús és el pa de vida.

Al final de l'eucaristia s'anuncia el *Podeu marxar en Pau*, que és la invitació a que allò que hem sentit i escoltat sigui compartit, per tal que transmeti la paraula i el seu evangeli. Aquests pregar junts i aquest final són el que més m'agrada: El Parenostre i l'aneu amb Pau. Jesús diu: "jo soc amb vosaltres, no us sentiu sols". En poques paraules: ens sentim Comunitat perquè preguem junts (el Parenostre), quan partim el Pa, junts en l'Eucaristia, i som enviats ("Aneu-vos-en en pau").

Crec que les religions perdem credibilitat quan eliminem o exagerem el transcendent i l'immanent. De vegades, l'hem diluït i hem rebaixat el seu significat. Altres vegades, l'hem magnificat. Quan ho fem ens apartem del Déu Pare, que fa que tots siguem germans, i perdem el sentit únic que es el respecte i l'estimació de tots els que estem en aquest món.

Per això crec que no és tan important si sabem volar molt bé, sinó si creiem que hi ha un Cel –una trobada amb Déu– al qual cadascú hi arribarà volant a la seva manera, respectant, i estimant a tothom.





30 de novembre de 2021

## **Meriem Oud Otmane**

musulmana

Sóc nascuda a Algèria, filla de musulmans. Als 10 anys vaig arribar a Catalunya. Això vol dir que he viscut 10 anys de Guerra Civil, un conflicte molt relacionat amb l'islamisme.

La meva àvia materna era una persona amb una espiritualitat molt pura. Va ser una gran lluitadora contra el colonialisme francès i a la vegada per un islam més pur, res a veure amb el que es proclamava durant la guerra civil. Amb perspectiva m'adono que és una persona que em va influir molt.

Durant la meva adolescència les meves creences eren molt rígides, però en un moment donat vaig viure una descoberta espiritual. Vaig començar a practicar el silenci, i a seguir el camí del cor, que és el que anys abans m'havia aconsellat la meva àvia.

A casa ens han ensenyat i aconsellat sota els principis culturals i religiosos, però mai ha estat amb rigidesa o amb obligatorietat. Sempre hem fet debats per atendre les nostres diferències i trobar un fil en comú que ens conduïa a aprendre de la visió de l'altre. A la meva família, la meva mare porta vel i tots ho respectem profundament, ja que es tracta d'una decisió seva, i mai m'ha qüestionat el fet de no portar-lo jo.

La vida a Algèria és molt diferent que a Catalunya. És cert que aquí els musulmans i els no musulmans treballem junts, però no ens coneixem prou bé els uns als altres.

